

kan gjøre Indvendinger mod den. Det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds (N. S. Larsen) var jo saaledes inde paa, at det ingenlunde er let at sige, naar Forfeelsen her indtræder, thi det er jo sagt i Almindelighed. Ja, jeg har ikke kunnet finde paa at sige det anderledes, end at Ingen maa, uden Samtykke af Forfatteren til et Digterværk, eller af den, der er indtrædt i hans Net, for 50 Aar efter hans Død, i Trykken udgive eller offentlig lade opføre Dramatiseringer af Værket eller en Del af samme, og gjør han det alligevel, bliver han straffet. Jeg maa her gjøre opmærksom paa, at der staar Digterværker. Der er altsaa kun Tale om virkelige Digterværker, og undertagne ere altsaa alle videnskabelige og historiske Værker, det er saaledes kun Digterværker, der som saadanne maa beskyttes, og det er jo en overværdig betydelig Begrænsning. Nu siger det ærede Medlem, at jeg selv i det andet Thing har udtalt, at ikke enhver Dramatisering er strafbar og ikke bør være det. Det indrømmer jeg, og jeg indrømmer, hvad det ærede Medlem ogsaa sagde, at en Ide i og for sig kan behandles paa mange Maader og er sælles Eiendom, og selv om den har været behandlet før, kan man ikke straffe det, at en anden Forfatter senere benytter den. Man kan heller ikke straffe ham, fordi han benytter, om jeg saa maa sige, den samme Fabel, som en Anden har benyttet. Noget Mere bliver det naturligvis, naar han benytter selve Digterværkets Indhold, men ganske særlig odiost forekommer det mig at være, naar han benytter Indholdet paa den Maade, at han tager Fortællingens Ordlyd og omformer den Ord for Ord eller i hvert Tilfælde tager det Væsentlige af det Replik paa Replik, saa hans Dramatisering altsaa ligefrem bliver et Plagiat. Om det er strafbart efter den nuværende Lovgivning, foreligger der, saavidt jeg veed, ingen Dom om. Det ærede Medlem hørte jo af det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) at han fandt det tvivlsomt. Nu er der jo forekommet et velbekendt Tilfælde af denne Art, og jeg indrømmer, at det var det, som bragte en Del Forfattere til meget at ønske, at man skulde straffe ind, og som ogsaa bragte mig til at straffe ind, ved at forsøge at faae Lovbestemmelser derom. Der kan altsaa forekomme

Tilfælde, som have en saa odios karakter, at det forekommer mig berettiget at straffe ind. Nu kan man sige: "Hvor er Skjønnet?" Ja, det er ganske vist hos Domstolene. Jeg tror heller ikke, at det i og for sig vil være uberettiget at sige, som man siger i saa mange Sager, at her kan man overlade Sagen til Domstolenes Skjøn, idet jo Domstolene her som andetsteds eventuelt kunne tage et sagtyndigt æsthetisk Skjøn til Hjælp, hvis det er nødvendigt. Som Forholdene ere nu, er det jo meget rigtigt, som det er sagt her, at der hidtil ikke har været stor Trang til Beskyttelse, men det kunde dog være, at Trangen til Beskyttelse mod Dramatisering vil voxe og voxe med hver Dag, Ingen, som følger med, kan undgaat at se, hvor almindeligt det er, at Fortællinger dramatiseres. Er det udenlandske Fortællinger og Bigneide, kan man ikke sige Noget imod det, det kan jeg i ethvert Tilfælde ikke ramme, men ogsaa indenlandske har man dramatiseret i stor Stil, til dels med Forfatternes Samtykke, men naar de ikke have givet Samtykke, har man ladet staa til og gjort det alligevel, og det forekommer mig at være et saa odios Tilfælde, at jeg vilde ønske, at man vilde straffe ind derimod igjennem Lovgivningsmagten. Nu vil jeg tro, at det er stoppet noget blot ved, at dette Lovforslag er forelagt, men hvis man negter dette Lovforslag, kan det let stille sig saaledes, at man med en vis Iver kaster sig over denne Næringsvei. Der behøves jo ikke stor Digterbegavelse eller Sligt, for at tage en Fortælling; og omjættede dens Handling i dramatisk Form; det kan være gjort temmelig tarveligt, og det kan endda, hvis Fortællingen er god, Fabelen tiltrækkende, og man kan benytte Texten, være et ret lønnende og ikke vanskeligt Arbejde. For mig staar det saaledes, at slige Ting ikke bør beskyttes, og jeg vilde derfor sætte Pris paa at have Lovens § 2, og jeg kan ikke se, at der er nogen Fare derved for, at man rammer Noget, man bør værne om. Jeg tror altsaa ikke, at der er nogen Fare derved, og jeg tror nok, at Domstolene kunne komme ud af at benytte den. Det ærede Medlem fra Vangeland har ganske Ret i, at man paa det mistakste Omraade er ganske anderledes prisgivet. Der kunne vi ikke komme til nogen Beskyttelse, og der er ogsaa overfor Udlandet meget vanskelige Forhold;